

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἑγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 1 Ἀυγούστου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 35

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ τραγικὴ εἰδηση

Ὁ γρεναδιέρος ἄφησε τὸ ποτιστή-
ρι του κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ πῆ-
γε κοντὰ στὸν κόμητα Μοντάρκ.

— Λοιπὸν, συνταγματάρχη μου,
ἔκανε, τί νέα ;

Ὁ συνταγματάρχης διπλῶσε τὴν
ἐφημερίδα καὶ ἀπάντησε μὲ φωνὴ
βραχνή ἀπ' τὴ συγκίνηση :

— Τούτῃ τῇ φορᾷ, καί μένε Βερε-
ζίνα, τὸν κρατοῦν στὰ χέρια τους.

— Τὸν Αὐτοκράτορα ! ; φώναξε ὁ
γέρο-στρατιώτης. Τὸν ἐπίασαν αἰχμά-
λωτο ; Ἄν μοῦ τὸ ἔλεγε κανένας ἄλ-
λος ἀπὸ σᾶς, θὰ τοῦ ἔλεγα πῶς εἶ-
ναι συκοφαντία.

Ὁ « γκρινιάρης » σταύρωσε τὰ χέ-
ρια του καὶ μουρμούρισε :

— Κι' ὅμως εἶναι ἀλήθεια. Τὸ
γράφει ἡ ἐφημερίδα. Λοιπὸν, σᾶς τὸ
λέω, συνταγματάρχη μου, κι' ἂν θέ-

λετε πιστέψτε με : Εἶναι ἡ
πρῶτὴ φορὰ στὴ ζωὴ μου
ποῦ δὲ λυπᾶμαι γιὰτὶ δὲν ξέ-
ρω γράμματα. Νὰ ἰδῶ ἐγὼ
αὐτὰ τὰ φοβερά πράγματα
τυπωμένα ἀπάνω στὸ χαρτί !
Μὰ θὰ μοῦ ἐρχόταν νὰ κρε-
πάρω ! Κι' ὅμως, ὁ Θεὸς ξέ-
ρει πόσες φορὲς δὲν κατα-

ράστηκα τὴν ἀγραμματώσυνή μου.
Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία ποῦ ἔγινα μόνο
δεκανέας, ἐνῶ ἂν ἤξερα λίγα κολυβο-
γράμματα θὰ μ' εἶχαν κάνει λοχία. Νὰ
ἰδῶ ὅμως μιὰ τέτοια εἰδηση γραμμέ-
νη στὴν ἐφημερίδα ! Πῶς ὁ Αὐτοκρά-
τωρ βρίσκεται στὰ χέρια τῶν Ἑγγλέ-
ζων ! Ἀμ, βάζω καλύτερα μπαρούτι
καὶ τινάζομαι στὸν ἀέρα !

— Εἶχε ἐμπιστοσύνη στὴν ἐντιμό-
τητα τῶν ἐχθρῶν του, εἶπε ὁ κόμης
Μοντάρκ, μὲ πικρία. Καὶ νῦν τὴν
ποῦ τὸν κορόϊδεψαν, τὸν πρόδωσαν
καὶ βρίσκεται ἐγκαταλειμμένος ἀπ'
ὅλους. Ἀμφιβάλλω ἂν θὰ τὸν ἀκο-
λουθήσῃ κανεὶς στὴν ἐξορία του.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια δὲν ἔ-
καναν καμμιὰ ἐντύπωση στὸ γέρο-
γρεναδιέρο. Στὰ μάτια του δὲν εἶχε
παρὰ μονάχα μιὰ εἰκόνα : Τὸν Αὐτο-
κράτορα νικημένο καὶ προδομένο. Τὸν
περήφανο ἀετὸ μὲ τὰ φτερά κομμέ-
να, φυλακισμένο μέσα σ' ἕνα κλου-

βί. Μποροῦσε ποτὲ νὰ γίνῃ ἕνα τέ-
τοια πράγμα ! Ἦταν τὸ ἴδιο σὰν νὰ
τοῦ ἔλεγαν ὅτι ὁ ἥλιος ἔσθυσε.

Ἐμείνε ἔτσι λίγα λεπτὰ μπροστὰ
στὸν ἀξιοματικό, ἀμίλητος, συντε-
τριμμένος ἀπὸ τὴ λύπη του. Καὶ ὅ-
στερα αὐτός, ὁ ἀφανὴς ἥρωας τῆς
μεγάλῃς ἐποποιίας, ὁ νικητὴς τῆς
περασμένης ἐνδοξοῦς ἐποχῆς, ὁ γέρο
« γκρινιάρης », ἔκρυψε τὸ πρόσωπό
του μέσ' στὰ χέρια του καὶ ἔκλαψε.

Καὶ τότε ὁ συνταγματάρχης Μον-
τάρκ ἐγύρισε κι' αὐτὸς τὸ κεφάλι
του γιὰ νὰ σκουπίσῃ κρυφὰ τὰ δά-
κρυα ποῦ ἔσταζαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ἐξάφνα ὁ Βερεζίνας σήκωσε ἀ-
πότομα τὸ κεφάλι του.

— Καὶ τώρα, συνταγματάρχη μου.
τί θὰ κάνουμε ; ρώτησε.

— Γιὰ τί πράγμα ; ἀπόρησε ὁ συν-
ταγματάρχης.

— Γιὰ τί ! Γιὰ νὰ ἐλευθερώσουμε
τὸν Αὐτοκράτορα ! Πῶς, δὲν τὸ σκε-
φθήκατε ἐσεῖς ἀκόμη ; Δὲν θὰ τὸν
ἀφήσουμε βέβαια στὰ χέρια τῶν ἐχ-
θρῶν—καὶ τέτοιας λογῆς ἐχθρῶν—
κι' ἐμεῖς νὰ σταυρώσουμε τὰ χέρια
μας. Μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν θ' ἄξιζε
τὸν κόπο νὰ πολεμήσουμε τέσσα χρό-
νια γιὰ χάρη του, γὰ ὀργώσουμε ὅλο
τὸν κόσμον μὲ τίς ἐξφορλόγχες μας, νὰ

μὰς φήσῃ, ἡ ζέστη στὴν Αἴγυπτο γιὰ τὸν Βοναπάρτη καὶ νὰ μὰς ξεπαγιάσῃ τὸ κρῦο στὴ Ρωσία γιὰ τὸν Μέγα Ναπολέοντα καὶ τώρα νάφῃ-σουμε τοὺς Ἑγγλέζους νὰ κρατοῦν τὸν ἀρχηγό μας στὰ χέρια τους!

Ὁ κύριος Μοντάρνι χαμογέλασε ἠλιθερά.

— Τὸν βαστοῦν γερά, καϊμένε Βερεζίνα, εἶπε πάλι. Δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ τοὺς ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χέρια τους. Πῶς φαντάζεσαι...

— Ἀ, αὐτὸ δὲν εἶναι δική μου δουλειά! ἔκανε ὁ Βερεζίνας. Αὐτὸ ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ τὸ ξέρετε. Σεῖς εἰσάγετε ὁ διαβασμένος κι' ὁ σπουδα-σμένος. Ἐγὼ δὲν ἔχω πᾶσι στὸ σχο-λεῖο. Καὶ γι' αὐτὸ καὶ δὲν προδιδά-στηκα, δὲν ἔγινε λοχίας, ὅπως σὰς εἶπα καὶ πρωτότερα.

— Ναί, ξέρω, ξέρω, τὸν ἔκοψε βια-στικά ὁ κόμης.

Ἡ παλιά του ὀρντινάντσα, ὁ Σιρὼ Θεόδωρος, ποὺ τοῦ εἶχε πιά κολ-λήσει τὸ παρατσούκλι Βε-ρεζίνας, γιατί δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐξι-στορή τὴν περίφημη διά-δαση τοῦ ποταμοῦ αὐτοῦ τῆς Ρωσίας, εἶχε τὴ συ-νῆθεια, ἄλλες δέκα φο-ρές τὴν ἡμέρα νὰ κατα-ριέται τὴν ἀγραμματο-σύνη του ποὺ τὸν ἐμπό-δισε νὰποκτήσῃ τὸν ἐπί-ζηλο βαθμὸ τοῦ λοχία.

— Ἐγὼ στὴ στρατηγι-κή δὲν εἶμαι καὶ τόσο δυνατός, δὴ-λωσε μὲ μετριοφροσύνη ὁ γρεναδιέ-ρος. Στὴν περὶ τὴν ἐκείνη δὲν μοῦ παραδύναται. Ἀμὰ ἀποφα-σίσει ὁ συνταγματάρχης μου νὰ πᾶ-με νὰπελευθερώσουμε τὸν Κοντοδε-κανέα...

Στάθηκε σὲ προσοχή καὶ χαιρέ-τησε στρατιωτικά:

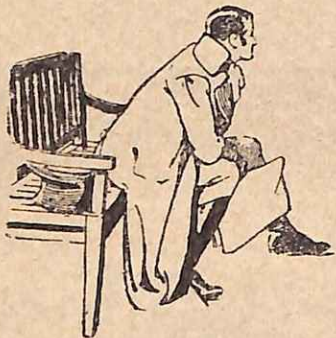
— ... θὰ πᾶω, καὶ στὴν φωτιά ἀκόμη ἂν μοῦ πῇ νὰ πέσω. Φτάνει μονάχα ὁ συνταγματάρχης μου νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ δυὸ μέρες μπροστά. Θέλω πρῶτα νὰ προφτάσω νὰ κἄνω τὴ διαθήκη μου. Γιατί, καταλαβαί-νετε, ἂν τύχῃ κι' ἀφήσω τὰ κόκκαλα ἐκεῖ ποὺ θὰ πᾶμε, δὲν θέλω νὰ τσα-κωθοῦνε οἱ κληρονόμοι μου μεταξὺ τους.

— Μὰ πῶς; Ἐγὼ νόμιζα πῶς εἶ-σαι μοναχός στὸν κόσμο.

— Ἀλλά, συνταγματάρχῃ μου, ἔ-κανε ἀπλὰ ὁ γέρο-στρατιώτης, καὶ τὴν δεσποινίδα Κατερίνα ποὺ τὴν βᾶ-ζετε; Ἐχω μαζέψει μερικὲς οἰκονο-μίες, καμμιὰ ἐξακοσάρια φράγκα κι' ἔχω καὶ τὸ τιμητικὸ μου σπαθί καὶ τὸν σταυρό μου τῆς Λεγεώνας... Τὸ

σπαθί καὶ τὸ παράσημο θὰ τὰφῶσω στὸν συνταγματάρχῃ μου... τὰ χρή-ματα στὴ μικρούλα... καθὼς λοι-πὸν εἶμαι ἀγράμματος, ὅλα τὰυτὰ πρέπει νὰ τὰ γράψῃ ὁ συμβολαιογρά-φος καὶ νὰ τὰ σφραγίσῃ, μὲ τὴν στά-μπα του. Γι' αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ ξέρω ποιὰ μέρα θὰ μπαρκαρούμε γιὰ νὰ πᾶω στὸν κύριο Κομπαλέτ τὸν συμ-βολαιογράφο νὰ τὰ γράψῃ αὐτὸς μὲ τὴ πέννα καὶ τὸ καλαμάρι, γιατί εἶ-ναι γραμματιζούμενος καὶ ξέρεται κι' ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα...

Τὴ στιγμή ἐκείνη παρατήρησε τι ἀλλοίωση προξέ-νησαν τὰ λόγια του στὴν εὐγε-νική ὄψη τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ παίρνοντας τὴν συγκίνησή του γιὰ στενοχώρια, πρόσθεσε βιαστι-κά, σὰν μὲ κάποια

— Τὸν βαστοῦν γερά, καϊμένε Βερεζίνα, εἶπε ὁ συνταγμα-τάρχης. (Σελ. 386, στ. α')

ἀνησυχία.

— Δὲν θὰ κακοφάνῃ πιστεύω στὸν συνταγματάρχῃ μου νὰ τὸν ἀφήσω κληρονόμο μου μαζί μὲ τὴν δεσποι-νίδα Κατερίνα. Στὴν καρδιά μου τὴν ἔχω τὴν καϊμένη τὴν μικρούλα. Εἶ-ναι ὁμορφὴ καὶ καλὴ σὰν ἀγγελάκι καὶ γλυκεῖα σὰν τὴ ζάχαρη. Ἀν δὲν τὴν εἶχαμε θὰ περνούσαμε μιὰ ἄ-χαρη ζωὴ, ἔτσι δὲν εἶναι, συνταγμα-τάρχῃ μου;

— Καὶ θέλεις νὰφήσῃς τὴν Κάτια μας γιὰ νὰ πᾶς ξανά νὰ πολέμησῃς; ρώτησε ὁ συνταγματάρχης.

Ὁ Βερεζίνας δὲν πρόφθασε ν' ἀ-παντήσῃ.

Ἐνα κοριτσάκι στρίβοντας ἀπὸ μιὰ δεινροστοιχία ξεπρόβαλε μπροστά τους. Ἦταν χαριτωμένη σὰν μινια-τούρα μὲ τὸ πρᾶσινο ταφταδένιο μα-κρὸ φορεματάκι της καὶ τὰ μαῦρα της πέδιλα. Ἐνα κασιμμένιο σάλι ἀνέμιζε στὴς πλάτες της κι' ἀπὸ τὸ χέρι της ἦταν κρεμασμένο ἓνα με-γάλο καπέλλο ἀπὸ ἄσπρη ψάθα στο-λισμένο μὲ λουλούδια τοῦ ἄγρου.

Εἶχε ἀκούσει τὰ τελευταῖα λόγια καὶ τὰ γλυκὰ καὶ χαϊδευτικὰ γαλα-

νά της μάτια εἶχαν γεμίσει κρύδας δάκρυα.

Ἦρθε κοντὰ στὸν συνταγματάρχῃ καὶ τὸν φίλησε κι' ἀπ' τὰ δύο μά-γουλα.

— Τί ἔχεις, χρυσέ μου νουνέ; ρώ-τησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν ἀνησυχία. Ἐχεις σκοπὸ νὰ μ' ἀφή-σῃς; Ὁ ξαναφύγῃς λοιπὸν γιὰ τὸν πόλεμο; Δὲν εἶναι ἀλήθεια, ἔ, πές; Δὲν θὰφήσῃς μόνῃ τὴν Κατιούσκα σου ποὺ σ' ἀγαπᾷ τόσο!

Ὁ κόμης συγκινημένος τὴν ἔσφι-ξε τρυφερά στὴν ἀγκαλιά του.

— Ἀγαπημένη μου μι-κρούλα... θησαυρέ μου.

Ὁ Βερεζίνας ξεροκα-τάπιε:

— Ἀναθεματισμένη τύ-χη! ἔκανε. Γιὰ φαντά-σου νὰ χρειαστῇ ν' ἀφή-σουμε μονάχῃ τὴ βασιλο-πούλα μας!... Μπορεῖ νὰ μὴν τὴν ξαναῖδομε καὶ ποτέ... Μιὰ μέρα ὁ κύρ-Κομπαλέτ ὁ συμβολαιο-γράφος θὰ τὴν φωνάξῃ καὶ θὰ τῆς μάθῃ τὸν ἐν-δοξο θάνατο τοῦ νουνου-της, τοῦ κόντε Μοντάρνι καὶ τοῦ πιστοῦ της Βε-ρεζίνα, παραδίδοντάς της τὰ ἐξακόσια φράγκα ποὺ θὰ τῆς ἀφήσω κληρονομιά. Ξερόδωξε γιὰ νὰ κρύ-ψῃ τὴ συγκίνησή του. Τί; Ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραῖα

πράγματα ποὺ τοὺς τριγύριζαν, τὴν μικρούλα τους Κάτια, τὴν ὠραία βίλλα ὅπου ζούσαν τόσο εἰρηνικά καὶ ἡσυχά, ἀντίκρου στὴ θάλασσα καὶ ἀ-νάμεσα στὰ λουλούδια καὶ στὰ δέν-δρα, ὅλα αὐτὰ ἔπρεπε νὰ τὰ ἐγκα-ταλείψουν, νὰ ριχθοῦν πάλι στὴς πε-ριπέτειες, νὰ ριφκοινδυνεύσουν τὴ ζωὴ τους... Ἀν ὅμως τοὺς τὸ ἐπέβα-λε τὸ καθήκον τους! Γιὰ τὸ χατήρι τοῦ Αὐτοκράτορά του δὲν δίσταζε οὔτε στιγμή. Πρῶτος θὰ πῆγαινε. Ἐνας γέρος γρεναδιέρος τῆς Μεγά-λης Στρατιᾶς εἶχε περάσει ἀπὸ πολ-λὲς τέτοιες φουρτοῦνες.

— Βερεζίνα! ἀκούστηκε ἔξαφνα ἡ χρυστάλλινη φωνὴ τῆς μικρούλας. Γιατί ὁ νουνός μου θέλει νὰ ξαναπάῃ στὸν πόλεμο;... Δὲν ὑπογράφηκε ἀ-κόμη ἡ εἰρήνη;

— Κάτια, ἀγαπημένο μου παιδί, ἀπάντησε ὁ κόμης χαϊδεύοντάς της τὰ ξανθὰ μαλλιά της. Δὲν ἤθελα νὰ μάθῃς ἀκόμη τὸ φοβερὸ νέο... Ἐδῶ ἐσὺ ζῆς μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, δὲν ξέρεις τίποτε. Κι' οὔτε πληροφορήθη-κες ὅλα ὅσα ἔγιναν τώρα κι' ἓνα μῆνα, ἀπὸ τότε ποὺ βρισκομαι πάλι ἐδῶ.

Καὶ μὲ χαμηλωμένη φωνὴ εἶπε: — Ὁ Αὐτοκράτωρ παρατῆθηκε. Τὸ κοριτσάκι ἔβαλε μιὰ κραυγὴ κι' ἐχλώμισε.

— Ἀλήθεια; ἔκανε μ' ἀγωνία.

— Ναί ἀλήθεια, εἶπε ὁ συνταγμα-τάρχης κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

— Αὐτός; ὁ Αὐτοκράτωρ; Καὶ τώρα ποῦ εἶναι;

— Τὸν ἔχουν πιάσει αἰχμάλωτο οἱ Ἀγγλοι.

— Ἀδύνατον!

— Καὶ ὅμως! Ὁ Ναπολέων βασι-στηκε στὸ λόγο τους. Ἀνεβαίνοντας στὸν «Βελλεροφόντη» εἶπε στὸν πλοίαρχο Μαίτλανδ: «Ἐρχομαι στὸ πλοῖο σας γιὰ νὰ μῶ ὅσο τὴν προ-στασία τῆς Ἀγγλίας». Καὶ νὰ τώρα...

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Κάποια φορὰ κι' ἓναν καιρὸ Νὰ σέ χαρῶ, νὰ σέ χαρῶ Ἐτσι σὰν ὄνειρο ἀλαφρὸ Κι' ἀπ' τοῦ πελάγου τὸν ἀφρὸ Βγήκε μιὰ νέα τόσο λεπτὴ Σὰν μιὰ μεταξωτὴ κλωστή... Μέσ' στὴν ὕψη τὴν ἀνεληλιὰ Ἐκεῖ στοῦ βράχου τὴ σπηλιὰ Στὴ σιγαλιά, χωρὶς μιλιὰ Χωρὶς τραγούδια καὶ βιολιά Βαπτίσανε τὴ κοπελιά... Ὅλα τῆς πλάσης τὰ στοιχεῖα Στὴ μοναξιά, στὴ μοναξιά Στῆσαν ἓνα τρελλὸ χορὸ Ἀόρατο καὶ φοβερὸ Κι' ὥς τὸ ραντίξαν μὲ νερὸ Τὸ νέο κοριὸ τὸ τρυφερὸ Νὰ τρέμῃ ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιά Στὸ φόβο του, καὶ στὸ χιονιὰ Ἐξω ὁ ἀγέρας νὰ φυσᾷ Καὶ τὰ πλάγῃ νὰ βογγοῦν Μόλις ὁ ἥλιος νὰ φτάῃ Κι' οἱ ἀστραπὲς καθὼς περνοῦν Μέσ' ἀπ' τὴν τρύπα τῆς σπηλιᾶς Νάτα! ν' ἀστράφτουνε μὲ μιὰς Τὰ θάμματα, κι' οἱ ἐωτικές Νεοαῖδες πρόαινε κι' ὠχρὲς Μὲ μάτια ὄγρὰ, μαλλιά μουντὰ Χείλη ποὺ ἐκλείστηκαν σφιχτά... Ἀγρία πετούσανε πουλιὰ Ἀνήσυχα μέσ' στὴ σπηλιὰ Παράξενα μὲ σαματὰ Χάμω κυλιόνταν ἔρπετά... Καὶ μιὰ γοῆ, νονὰ χλωμὴ Γκοῖζα καὶ μελαγχολικὴ Πῆρε αἰγὰ στὴν ἀγκαλιά Τὴν κοπελιά, τὴν κοπελιά. Κι' ἄρχισε νὰ τῆς τραγουδῇ Ἐτσι σὰν τὸ μωρὸ παιδί Νὰ τὴν κουνῇ, νὰ τὴν κουνῇ, Μὲ μιὰ λυπητερὴ φωνὴ — Ἀ τί φωνὴ λυπητερῇ! Νὰ λέει καὶ νὰ παραληρῇ... Τί ἔλεγε τάχα ἡ ἐωτικὴ Κι' ἔκλαιγε τόσο ἡ κοπελιά; Καθὼς ἐμύρωνε σκυφτὰ Τὸ μέτωπό της τὸ πλατὺ Σὰν τί τῆς ἔλεγε σ' αὐτὴ Κι' ἔκλαιγε, κι' ἔκλαιγε κι' αὐτὴ; Κανεὶς δὲν τῷμαθε ποτέ! Καλές, καλές, οἱ ἐωτικές Μάγισσες, Μοῖρες, τί τὰ θές Ποῦ τὴ Ζωὴ μας κυβερνοῦν Καὶ πᾶσι ὅπως αὐτὲς τὴν ποῦν!...

ΜΑΡΙΑ Ν. ΚΑΛΙΤΣΑ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΘ'. — Τὸ Ζαχαροπλαστεῖο

Τοὺς ἡσύχασα, καὶ τότε ἡ Ροζίνα φώναξε: — Ἐγὼ θέλω νὰ παίξουμε Ζαχαροπλαστεῖο!

Αὐτὸ ἦταν τὸ παιχνίδι ποὺ διάλεγε. Καὶ τί περιορῶ! ἤμουν βέβαιη πὼς μιὰ τέτοια ιδέα θὰ τῆς ἐρχόταν. Γιατὶ στὴν κάμαρά μου ἔχω ἓνα μεγάλο κουτί γεμάτο μπομπόνια, πτι-φουρ καὶ σοκολάτες. Μοῦ τὸ χάρισαν προχτὲς ποὺ εἶχα τὴ γιορτὴ μου, μαζί μὲ διάφορα ἄλλα δῶρα. Τί καλὰ!

— Ναί, Ροζίνα μου, πολὺ ὠραῖο παιχνίδι, τῆς εἶπα. Μὰ νὰ ἰδοῦμε καὶ ποιοὶ ἄλλοι θέλουν νὰ πωλοῦν γλυκὰ, ὄχι μόνο ἐσὺ...

Ὁ, ἤθελαν πολλοί. Νὰ βάλω πάλι κλῆρο: Φασαρία καὶ χασομέρι. Τότε θυμήθηκα τὸν Ἀλφρέδο. Θὰ τοῦ ἄρρεσε νὰ κάμῃ τὸ ζαχαρο-πλάστη καὶ αὐτὸ θάταν μιὰ ἱκανοποίηση ποὺ τὸν εἶχα ξεχάσει πρωτότερα.

Τοῦ τὸ ἐπρότεινα ἀμέσως, μὰ ὁ Ἀλφρέδος ἀρνήθηκε.

— Ὁχι, εἶπε, δὲν θέλω.

— Γιατί, Ἀλφρέδο;

— Δὲν πιστεύω νὰ μὲ τιμωρή-σῃς καὶ μένα (ἐννοοῦσε τὸν Κουτίν-Κουτίν ποὺ κοιμόταν τώρα στὸ κρεβάτι του, κάτω ἀπ' τὸ τρα-πέζι) μὰ βρίσκω πὼς αὐτὸ δὲν εἶ-

ναι ἀρετὴ ἱκανοποίηση. Ξεχάστηκα εἰκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας σωστά! Τὰ μέτρησα μὲ τὸ ρολογάκι μου. (Καμαρώνει πολὺ γι' αὐτὸ τὸ ρολογάκι. Τοῦ τὸ χάρισα ὅταν ἦταν ἄρρωστος μὲ ἱλαρά, δὲν ἔμαθε ὅμως ἀκόμα τίς ὥρες καλὰ καὶ κάνει ὅλο λάθη).

— Καλὰ. Θάχῃς μεγαλύτερη ἱκανοποίησι ἀπ' αὐτὴν, γιατί σοῦ ἀξί-ζει. Θὰ σκεφθῶ καὶ θὰ σοῦ πῶ, περὶ μενε.

— Ἀς βάλουμε πάλι κλῆρο! ἄρχισαν νὰ φωνάζουν ὅλοι. Εἶναι τόσο διασκεδαστικό!

Ἐτσι εἶναι τὰ παιδιὰ: ἅμα μαθαίνουν καὶ καινούργιο, θέλουν νὰ

τὸ κάνουν ξανά καὶ ξανά, ὥς πού νὰ τὸ βαρεθοῦν. Μὰ ἐγὼ ἐθύμωσα.

— Ὁχι, ὄχι! ἐφώνασα. Σιωπὴ! Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ διαλέξω ἐγὼ. Δοι-πόν; ἡ Γαλαζούλα θὰ γίνῃ πωλήτρια. Μαζί μὲ τὴ Ροζίνα, ἐννοεῖται.

— Ὁ! δυὸ κορίτσια! φώναξε ὁ Σαρλό.

— Μάλιστα, δυὸ κορίτσια. Στὰ καλὰ ζαχαροπλαστεῖα ὅλο κορίτσια ἔχουν γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Ἡ Γαλαζούλα, ἐννοεῖται, ἐνθουσιάζτηκε. Ξέρετε ὅμως τί σῶτησε πρῶτα-πρῶτα ἡ μικρὴ αὐτὴ κοκέττα; Νὰ σᾶς τὸ πῶ:

— Καὶ τί φουστάνι θὰ βάλω; (Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Τὸν Καμύλκ, ἀπὸ τὸ Κάϊρο. . .

— Δὲν θυμοῦμαι. . .

Ὁ σκοπὸς τοῦ Ζαμπουκὸ ἦταν βέβαια νὰ κάμῃ τὸν Ἀντιφέρ νὰ τοῦ ἀνοιχθῇ ὁ μόνος του καὶ νὰ τοῦ προσφέρει τὸ ἐμπόρεμά του, δηλαδὴ τὸ μῆκος του, χωρὶς νὰ τοῦ προσφέρει καὶ αὐτὸς τὸ δικό του. Ἀκούγοντας ὅμως τὸ ὄνομα τοῦ Καμύλκ, εἶδε πὼς δὲν τοῦ ἦταν ὁλοσδιόλου ἄγνωστο καὶ πὼς προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῇ. . .

— Γιὰ σταθῆτε, ἔκαμε σιάζοντας πάλι τὰ γυαλιά του. Καμύλκ-πασὰς εἶπατε ; ἀπὸ τὸ Κάϊρο ;

— Ναι. . . ὁ Ρότσιλδ νὰ ποῦμε τῆς Αἰγύπτου. . . με μεγάλη περιουσία. . . χρυσάφι, διαμάντια καὶ πολυτίμους λίθους. . .

— Ναι, ναι. . . κατὶ θυμοῦμαι τώρα. . .

— Ὅτ' ὅς εἰδοποίησε βέβαια πὼς τὸ μισὸ ἀπ' αὐτὴ τὴν περιουσία θὰ γινόταν κάποτε δικό σας.

— Ἐχετε δίκιο, κύριε Ἀντιφέρ ! Κάπου θάχω φυλαγμένο αὐτὸ τὸ γράμμα.

— Κάπου ; . . Ὡστε δὲν ξέρετε ποῦ εἶναι ;

— Ὡ, ἔννοια σας, τίποτα δὲν χάνεται ἐδῶ μέσα. Ὅτ' τὸ βρῶ.

«Σὲ πνίγω, κακόμοιρε, ἂν δὲν τὸ βρῇς!» συλλογίσθηκε ὁ καπετάν. Ἀντιφέρ μ' ἓνα ἀθέλητο κίνημα τῶν χειρῶν ποὺ μαρτυροῦσε αὐτὴ του τὴ σκέψη.

— Μιλάτε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση με τόση ἀδιαφορία ! εἶπε, προσπαθώντας νὰ συγκρατηθῇ μὰ γιατί : τόσο. . . τιποτένια σὰς φαίνεται ; Ἐκατὸ ἑκατομμύρια εἶν' αὐτά !

— Τί λόγος ! ἔκαμε μ' ἓνα περιφρονητικὸ μορφασμὸ ὁ τραπεζίτης. «Τὸν κανάγια ! συλλογίσθηκε ὁ καπετάν. Ἀντιφέρ, τόσο πλούσιος λοιπὸν εἶναι ;»

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴν, ἀλλάζοντας ὕψος, ὁ τραπεζίτης τὸν ρώτησε :

— Ὡστε σεῖς πιστεύετε σοβαρὰ τὴν ἱστορία αὐτοῦ τοῦ θησαυροῦ ;

— Τὴν πιστεύω, λέει ; ἀποκρίθηκε ὁ καπετάν. Ἀντιφέρ. Μὰ ὅσο πιστεύω καὶ τὴν Ἀγία Τριάδα !

Κι' ἐδῶ διηγήθηκε ὅλα ὅσα τοῦ εἶχαν συμβεῖν, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφτασε στὸ Σαῖν-Μαλὸ ὁ ἀναμενόμενος ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ Θωμᾶ κι' ἀπ' αὐτόν, δηλαδὴ ὁ Μπέν-Ὁμάρ, ἐκτελεστὴς τῆς διαθήκης τοῦ Καμύλκ πασᾶ. Ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἄρραξε στὸ νησάκι τοῦ κόλπου τοῦ Ὁμᾶν καί, σκάβοντας με τοὺς συντρόφους

του κάτω ἀπ' τὸ βράχο με τὸ διπλὸ Κ, ξέθαψε τὸ κουτάκι με τὴν περγαμηνὴ ποὺ ἔγραφε τὸ μῆκος ἐνδὲς ἄλλου νησιοῦ, καὶ ποὺ ὁ καπετάν Ἀντιφέρ ἔπρεπε νὰ τὸ ἀνακοινώσῃ στὸν τραπεζίτη Ζαμπουκὸ, στὴν Τύνιδα «διὰ τὰ περαιτέρω». . .

Ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε νὰ δείχνῃ ἀδιαφορία, ὁ τραπεζίτης ἄκουσε αὐτὴ τὴ διήγησή του με προσοχὴ μεγάλη. Στὸ τέλος εἶπε :

— Ναι, πραγματικῶς. . . δὲν φαίνεται ἀμφίβολη ἡ ὑπαρξὴ αὐτοῦ τοῦ θησαυροῦ. Ἀλλὰ. . . τί συμφέρο εἶχε ὁ Καμύλκ-πασὰς νὰ ἐνεργήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ;

— Ποιὸς ξέρει ! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀντιφέρ. Δὲν μοῦ λέτε ὅμως. . . ἐσεῖς ἐγνωρίζετε ποτὲ τὸν πασᾶ, ἀνακατευθήκατε στὴ ζωὴ του καὶ τοῦ προσφέρατε καμμία σπουδαία ἐκδούλευση ;

— Βεβαίως ! καὶ πολὺ σπουδαία μάλιστα !

— Μπορῶ νὰ τὴν μάθω ;

Ὁ Ζαμπουκὸ τοῦ εἶπε με λίγα λόγια τί ἐκδούλευση εἶχε προσφέρει στὸν Αἰγύπτιο κι' ὁ Ἀντιφέρ συμπέρανε :

— Μὲ τὸ δίκιο του λοιπὸν θέλησε νὰ μοιράσῃ τὴν περιουσία του στοὺς δυὸ εὐεργέτες του, δηλαδὴ σὲ σὰς καὶ στὸν πατέρα μου ἢ τὸν κληρονόμο του, ποὺ εἶμαι ἐγώ.

— Ναι. . . ποὺ ξέρετε ὅμως μὴν ὑπάρχουν κι' ἄλλοι ;

— Κι' ἄλλοι ; ποιοί ; φώναξε ὁ Ἀντιφέρ χτυπώντας τὸ γρόθο του στὸ τραπέζι. Μὴν τὸ λέτε αὐτό ! Καὶ δυὸ. . . πολλοὶ εἶμαστε !

— Συμφωνῶ ! ἀποκρίθηκε χαμογελώντας ὁ τραπεζίτης. Ἀκόμα μιὰ ἐξήγησις : γιατί ὁ ἀλεξανδρινὸς αὐτὸς συμβολαιογράφος σὰς συνοδεύει ὅπου πάτε ;

— Γιατί κατὰ τὴ διαθήκη, πρέπει νὰ εἶναι παρὼν ὅταν θὰ βρεθῇ ὁ θησαυρὸς καὶ θὰ πάρῃ γι' αὐτὸ τὴν ἀμοιβή του.

— Πόσα ;

— Ἐνα τοῖς ἑκατὸ.

— Ἐνα τοῖς ἑκατὸ ; Μπρὲ τὸν κατεργάρη !

— Ἐτοὶ τὸν λέω κι' ἐγώ, κύριε Ζαμπουκὸ, σ' αὐτὸ εἶμαστε συμφωνοῦντοί. Καὶ τώρα ποὺ τὰ ξέρετε ὅλα, δὲν ὑπάρχει λόγος, πιστεύω, νὰ μὴ φερθοῦμε ὁ ἓνας στὸν ἄλλον με εἰλικρίνεια. Ἐχω τὸ μῆκος ποὺ βρῇκα στὸ νησάκι Νο 1, κι' ἔχετε, χωρὶς ἄλλο, τὸ πλάτος ποὺ θὰ μᾶς δηγῇ νὰ βροῦμε τὸ νησάκι Νο 2.

— Ναι. . . ἔκαμε ὁ Ζαμπουκὸ με κάποιο δισταγμὸ.

— Γιατί λοιπὸν καμωθήκατε, ἄμα ἦρθα καὶ σὰς εἶπα τὸνομά μου, πὼς δὲν ξέρετε τίποτα ;

— Ἀπλοῦστατα γιατί ἔπρεπε νὰ φανῶ ἐπιφυλακτικὸς. Δὲν μπορούσα νὰ ξανοιχθῶ στὸν πρῶτο τυχόντα. . . Μὴ σὰς κακοφαίνεται, κύριε Ἀντιφέρ, ἀλλὰ δὲν σὰς ἐγνώριζα προσωπικῶς καὶ μπορούσε νάσαστε κανένας ἄλλος, ξένος, ποὺ ἔπαιρνε τὸνομά σας γιὰ νὰ μὲ ἀπατήσῃ. Ἐπρεπε πρῶτα νὰ βεβαιωθῶ. Δὲν ἔχω δίκιο ; . . Δοιπόν, ἔχετε τὸ χαρτί ποὺ σὰς υποχρεώνει νὰ μὲ προσεταίρισθῃτε ;

— Τὸ ἔχω.

— Νὰ τὸ ἴδω.

— Δεῖτε μου καὶ σεῖς τὸ γράμμα. Ἡ ἀνταλλαγὴ πρέπει νὰ γίνῃ κανονικὰ καὶ συγχρόνως. «Χέρι με χέρι» ποὺ λένε.

— Ὅπως θέλετε.

Ὁ τραπεζίτης σηκώθηκε, πῆγε στὸ χρηματοκιβώτιό του κι' ἄρχισε νὰ ξεκλειδώνῃ μυστικὰ συρτάρι. Ἐξαφνα, γύρισε στὸν Ἀντιφέρ καὶ τὸν ρώτησε :

— Εἰσθε παντρεμένος ;

— Ὁχι, κύριε Ζαμπουκὸ. Δὲν παντρεύθηκα ποτὲ μου καὶ δὲν μετάνοισα γι' αὐτό.

Ὁ τραπεζίτης ἐξακολούθησε νὰνοιγοκλείνῃ καὶ νὰ φάχνῃ. Ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἀντιφέρ, τὸ δεύτερο μέρος τὸν ἔκαμε νὰ συνοφρυωθῇ λιγάκι.

Καθὼς εἶπαμε, εἶχε μιὰν ἀδελφὴν ποὺ ἀποτελοῦσε ὅλη του τὴν οἰκογένεια. Λεγόταν Ταλισμὰ Ζαμπουκὸ καὶ ζοῦσε στὴ Μάλτα φτωχικὰ με τὰ λίγα χρήματα ποὺ τῆς ἔστελνε ὁ ἀδελφός της. Ἀσχημὴ καὶ χωρὶς προῖκα στὰ νιάτα της, δὲν εἶχε παντρευθῇ καὶ τώρα ἦταν μιὰ γεροντοκόρη σχεδὸν πενηντάρα. Ἀλλὰ νά, παρουσιαζόταν εὐκαιρία νὰ τὴν παντρεύῃ ὁ ἀδελφός της. Ἀν τῆς ἔδινε αὐτὸν τὸν καπετάν. Ἀντιφέρ, τὸν ἐπίσης ἡλικιωμένο, δόξακερὴν ἢ περιουσία τοῦ Καμύλκ δὲν θὰ ἔμενε. . .

στὴν οἰκογένειαν ; Αὐτὸ τὸ σχέδιον εἶχε συλλάβῃ ὁ φιλοχρήματος τραπεζίτης γιὰ νὰ. . . ἐξουδετερώσῃ τὸν συγχληρονόμο του, καὶ τὸ μελετοῦσε πρὸ πολλοῦ. Ἡ Ταλισμὰ βέβαια θὰ δεχόταν τὸν γαμπρὸ καὶ με κλειστά μάτια, ἀφοῦ θάταν ἐκλογὴ τοῦ ἀδερφοῦ της ποὺ τὴν ἐξουσίαζε. Θὰ δεχόταν ὅμως νὰ παντρευθῇ τὴν ἄγνωστη Μαλτέζα κι' ὁ Ἀντιφέρ ;

Γιατί ὄχι ! Στὴν ἐξουσία του δὲν τὸν εἶχε τώρα κι' αὐτὸν ὁ τραπεζίτης καὶ δὲν μπορούσε νὰ τοῦ ἐπιβάλῃ ὅποιους ὁρους ᾔθελε ;

Ἀφῆσε τὸ φάξιμο στὸ χρηματοκιβώτιο καὶ γύρισε ἡσυχᾶ στὴ θέσιν του.

— Μὰ τί περιμένετε ; τὸν ρώτησε ὁ Ἀντιφέρ με ἀπορία καὶ σχεδὸν με θυμὸ.

Καὶ συλλογίσθηκε : «Τὰ ἴδια τοῦ Μπέν-Ὁμάρ θάχω καὶ με τοῦτον ἐδῶ ;». Καὶ ποῦ νὰ ξέρε τί θὰ εἶχε ! . .

(Ἀκολουθεῖ) Γ. Γ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΑΦΤΙΣΙΑ

— Αἰ γιόκα μου ! Μὴν πειράξεις τὰ λουλούδια. Νὰ μὲ βλέπεις μοναχὰ ποὺ θὰ στολίσω τὰ βάζα. Πρέπει νὰ κάμωμε πολὺ ὠραῖο τὸ σαλόνι σήμερα. Ναι, χρυσὸ μου ; Μὰ τὸ «χρυσὸ μου» δὲν ἀκούει λόγια. Ἐχει τὴ γυνάμην πὼς πρέπει ν' ἀνακατεῦεται σ' ὅλα, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ φασαρία γίνεται γιὰ χάρη του Ἀπλώνει τὸ χεράκι κι' ἀρπάζει τὸ πιὸ κόκκινο τριαντάφυλλο. Μὰ ἔν' ἀγκάθι τοῦ τρυπᾷ τὸ δάκτυλο. Τὸ ἀφήνει κάτω καὶ κοιτάει τὴ μαμμή. Ἡ μανούλα γελά. Χαμογελάει κι' αὐτὸ καὶ παίρνει ἓνα κρινάκι. Τὸ φέρνει στὸ στόμα καὶ τὸ ρίχνει κάτω με ἀηδία. Πφ ! Γούστο ποῦ σοῦ τὸ ἔχουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ περπατοῦν με δυὸ πόδια. Στολίζουν τίς κάμαρες με πράγματα ποῦχουν τόσο ἀσχημὴ γεύση. Καὶ κρύβουν σὲ ντουλάπια ὅλα τὰ ὠραῖα πράγματα : Τὶς σοκολάτες, τὰ μπισκότα, τίς κρέμες ! . .

Μὰ ἡ ὥρα περνᾷ, τὸ σαλόνι, τὸ χῶλ, ἡ κρεββατοκάμαρα ὅλα στολίστηκαν καὶ γέμισαν. Νταντέλες, κεντήματα, λουλούδια, χαλιὰ, καρέκλες. Ἦρθαν οἱ κουμπάροι, οἱ καλεσμένοι. Ἡ κολυμπήθρα ἔρχεται, Τώρα περιμένουμε τοὺς παπᾶδες μονάχα καὶ τὸ ἐπιτελεῖο τους : Διάκονο, ψάλτες, παιδιά. Νὰ τους, ἀνεβαίνουν βιαστικά, ξεφυσώντας.

— Σὰς ἀργήσαμε. Ἐτοιμάζομαι ν' ἀνοίξω τὸ στόμα νὰ πῶ πὼς δὲ μᾶς ἐπιείραξε καθόλου ἡ ἀργοπορία, μὰ ἡ κουμπάρα προλαβαίνει.

— Ναι, ἀρκετὰ. Σταματῶ. Ὁ ρόλος μου τελείωσε. Ἄλλοι ἔχουν τώρα τὴ πρωτεία.

— Φέρτε τὸ παιδί στὴν κάμαρα. Ὅτ' ἔγινε ἡ κατήχησις.

— Ἐσεῖς θὰ τὸ βουτήσετε, παπᾶ μου ; Σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ κρατᾶτε σφιχτά. Γλυστράει πολὺ. Ὁ παπᾶς κουνάει τὸ κεφάλι με δυσπιστία. Μπᾶ ! Σπουδαῖο πρᾶγμα ! Αὐτὸς ἔχει βαπτίσῃ καὶ χρονιάρικα καὶ μεγαλύτερα παιδιά. Καὶ παχειὰ, ἀσήκωτα. Ὁχι ὅταν αὐτὸ τὸ μυγοχάφτη. . .

Ἡ κατήχησις τελείωσε. Οἱ παπᾶ-

δες ψάλλουν μέσα, ὅσο γδύνεται ὁ μικρούλης. Ἀχ ! τί χαρὰ του, Ἐλεύθερος ἀπ' ὅλα τὰ ρούχα ποὺ τοῦ σκαδώνων τὶς κινήσεις. Ἐτοιμάζεται νὰ πάρῃ βόλτα τὸ κρεβάτι, μὰ. . . τὸν ῥητοῦν.

— Τὸ παιδί. Φέρτε τὸ παιδί.

Ἡ μαμμὴ τὸ τυλίγει στὸ κουδερτάκι του καὶ τὸ πάει, τί ὠραῖα ! Φῶτα ποὺ λάμπουν, κόσμος πολὺς. Μ' αὐτὸ σταματᾷ τὸ βλέμμα καὶ χαμογελά στοὺς φίλους του : τὸν ξάδερφό του τὸ Μίμη, ποὺ στέκει μπροστὰ του, ἀσπρορόδιος σὰν τριαντάφυλλο, καὶ τὴ Θεανῶ τὴ μελαχροινὴ γειτονοπούλα με τὰ μαῦρα, τὰ δόγλυκα μάτια. Τοὺς ἀπλώνει τὰ χέρια μὰ ὁ παπᾶς τὸν διακόπτει.

— Βαπτίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ, Γεώργιος, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. . .

Καλὰ τὰ κατάφερε ὁ παπᾶς. Ἦταν ξαφνικὸ καὶ ὁ μικρὸς δὲν ἐπρόφθασε νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του. Εὐχαριστημένος ὁ παπᾶς, ἐτοιμάζεται νὰ τὸν ξαναβουτήσῃ. Μ' ἀδύνατο, τὸ θηρίο τώρα, ἀντιστέκεται μ' ὅλη του τὴ δύναμη. Στριφογυρίζει, ξεγλυστράει. Κι' ὁ παπᾶς, ἀπελπισμένος τὸν ραντίζει γιὰ δευτέρη καὶ τρίτη φορὰ στὸ

κεφάλι, ὅπως τὴν ἐποχὴ βαπτίσματος τῶν πρώτων χριστιανῶν.

Τὸ μυστήριον τελείωσε. Ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ νονοῦ, παίρνῃ τὸ παιδί μου «μυρωμένο, βαφτισμένο», σωστὸ πιά χριστιανὸ. Μαζὶ με τὴ μαμμή, προσπαθοῦμε νὰ τὸ ντύσουμε. Δύσκολη δουλειὰ μ' αὐτὸ τὸ ζωηρό, τὸ ἀεικίνητο πλάσμα.

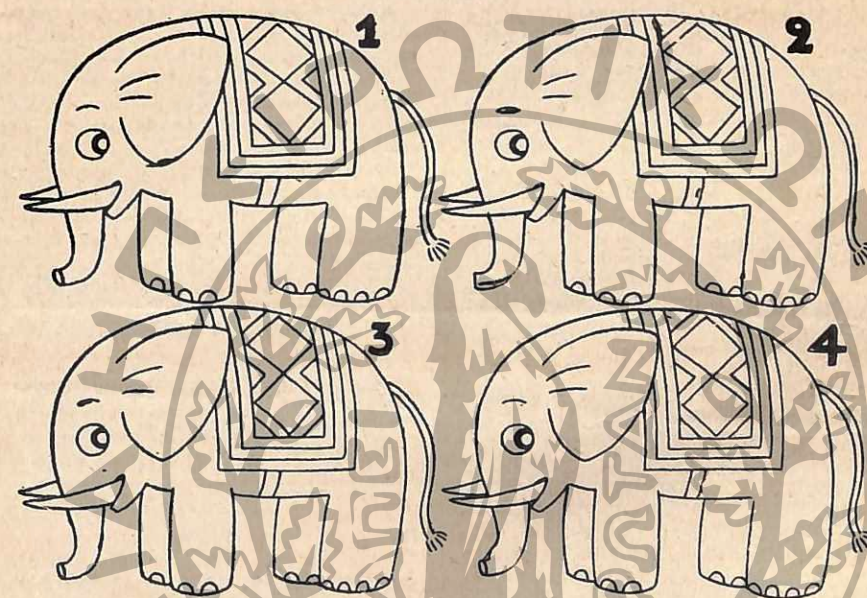
— Μὰ τί εἶναι αὐτό ; τοῦ βάζω τὸ ἓνα παπούτσι, κλωτσάει, τοῦ βάζω τὸ ἄλλο, ρίχνει τὸ πρῶτο. Πὼς τὸ ντύνετε σεῖς, αὐτὸ τὸ θηρίο ;

Θέλω ν' ἀπαντήσω πὼς τὸ γλυκό μου θηρίο πολλές φορές τὴν ἡμέρα τὸ ντύνω καὶ τὸ ξεντύνω. Μὲ φασαρία πάντα. Μὰ οἱ μανούλες ξέρουν χιλιάδες τέχνες. Μὰ σωπαίνω. Κοιτάζω με θαυμασμὸ καὶ με συγκίνηση τὸ «Γιῶργο» μου. Παιδάκι μου ! Ὁ μὸρφηγες τόσο πολὺ μέσα σ' ἓνα τέταρτο. Ἐγίνες πιὸ δικός μου κι' ὅμως σὲ σέβομαι, παιδί μου, μυρωμένο, βαφτισμένο. Ἡ Θεία Χάρη μπήκε στὴ ψυχούλα σου κι' ἡ ὁμορφιά της ἀπλώθη στὴ μορφὴ σου. Ἐγὼ ποὺ χθὲς ἀκόμα ἔλεγα πὼς δὲ μπορῶ νὰ σ' ἀγαπήσω πιότερο, νοιώθω καινούρια κύματα στοργῆς νὰ πλημμυρίζουν τὴν ψυχὴ μου. Ὁλόγλυκο παιδί μου !

ΕΛΕΝΗ ΡΕΞ-ΖΑΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΓΙΑ . . . ΝΑ ΣΠΑΣΕΤΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΣΑΣ !

Τοὺς βλέπετε αὐτοὺς τοὺς τέσσερες ἐλέφαντες ; Εἶναι ὅλοι ὅμοιοι κι' ἀπαράλλακτοι, σὰν τετράδυμα, θὰ πῆτε. Καὶ ὅμως δὲν εἶναι. Οἱ δύο εἶναι ἐντελῶς ὅμοιοι, ἀλλὰ οἱ ἄλλοι δύο ἔχουν μιὰ μικρὴ διαφορὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, διαφορετικὴ ὁ καθένας. Ποιά ; Δὲν σὰς τὴ λέω. Θὰ ψάξετε νὰ τὴν βρῇτε. Τὸ μόνο ποὺ θὰ σὰς πῶ εἶναι πὼς ἡ διαφορὰ εἶναι σχεδὸν ἀθέατη καὶ μόνον ἂν συγκρίνετε ὅλους τοὺς ἐλέφαντες μεταξύ τους θὰ τὴν ἀνακαλύψετε.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Γ. Γ. Στὸ μεθεπόμενο φύλλο θὰ σὰς φανερῶσιν τὸ μυστικόν.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΥΨΕΙΣ

«Ο Κωστάκης είχε ξεκινήσει εκείνο το πρωί από το σπίτι του με βαριά καρδιά. Θά ήθελε πολύ να κάνει τον άρρωστο αλλά ήξερε πως δεν θα τα κατάφερε καλά. Δεν είχε γράψει ούτε μελετήσει τα μαθηματά του κι όμως έπρεπε να πη σχολείο. Είχε κάμει μερικά βήματα, όταν ξάφνα παρετήρησε σε μία γωνία του δρόμου κάμποσα παιδιά της ηλικίας του που έπαιζαν βόλους.»

«Εκπληκτος τα έπλησίασε και ρώτησε:

— Μπα! δεν έχετε σχολείο σήμερα το πρωί;

«Αντί να του απαντήσουν όμως εκείνα ξεκαρδίστηκαν στα γέλια. Έπειδή όμως ο Κωστάκης εξακολουθούσε να τους κοιτά περίεργος, του εξήγησαν:

— Μπορεί να έχω σχολείο για τους άλλους. Σε μās ταιριάζουν τα παιχνίδια.»

— «Αχ! τί ώρατα, να μπορούσα κι' εγώ να κάμω το ίδιο, του ξέφυγε χωρίς να το θέλει.»

— Και ποιάς σ' εμποδίζει; τον ρώτησε το ζωρότερο αγόρι της παρέας στο χέρι σου είναι να καθήσης εδώ, αν το θές.»

— Να, απάντησε ο Κωστάκης, μελαγχολικά, αλλά αν με τσακώσουν; αν καταλάβουν πως δεν πήγα σχολείο;

— Ανοησίες, φώναξαν τάλλα παιδιά. Έμεις πόσες και πόσες φορές το έχουμε σκάσει και έντούτες ποτέ δεν έτυχε να μās καταλάβουν.»

«Ο μικρός Κωστάκης δίσταζε ακόμη.»

Τί να κάνει; «Αν ακολουθούσε το παράδειγμα των παιδιών θα έπαιζε βόλους, μαζί τους θα διασκεδάζε πολύ; αν έπαιζε σχολείο δεν θα άκουγε άλλο τίποτα παρά μαλώματα, έφ' όσον δεν είχε μελετήσει τα μαθηματά του. Τί να κάνει;

Τα παιδιά είχαν ξαναρχίσει το παιχνίδι τους κι' ο Κωστάκης εξακολουθούσε να τους κοιτάζει σκεπτικός.

Λίγο-λίγο άρχισε να τον τραβά η επιθυμία του παιχνιδιού και έγυρνε μ' ένα σωρό δικαιολογίες να κατασιγάσει τους φόβους του. Γιατί να μην μπορεί κι' εκείνος να τους μιμηθί; Τί θα πάθαινε; Πώς θα ήταν δυνατόν να τον ανακαλύψουν. Όλες ή παλιές του ανησυχίες του φαίνονταν φανταστικές, παιδιαστικές. Πώς είχε δείχθει δειλός έμπρός στα άφοβα εκείνα παιδιά!

Τέλος πήρε την απόφασή του, πέταξε την σάνκα του σε μία γωνιά κι' ανακατεύθηκε με τους άλλους στο παιχνίδι...

«Η ώρα περνούσε και τα παιδιά εξακολουθούσαν να ορίζουν τους βόλους. Έντούτες ένα βάρος πίεζε την

καρδιά του μικρού μαθητή, που λίγο-λίγο γινόταν ανυπόφορο.

Κάθε τόσο γύριζε να κοιτάξη στην στροφή του δρόμου, ανήσυχος, φοβισμένος, νομίζοντας πως θα δει να ξεπροβάλλει ξάφνα ο πατέρας του ή κανένας γνωστός. Εύτυχως όμως κανείς δεν φάνηκε όλο το πρωί στον έρημικό εκείνο δρόμο. Κι' ενώ αυτό έπρεπε να του δώσει θάρρος, τούναντιον ή ανησυχία του είχε φθάσει στο κατακόρυφο. Γιατί τώρα που δεν υπήρχε κανείς άλλος φόβος άρχισε να ξυπνά ή συνείδηση. Θά ήθελε πολύ να γυρίσει σπίτι του να δηλώσει την σφάλμα του και να ζητήσει συγγνώμη, αλλά ντροπόταν.

«Ο κώδων του σχολείου έκτύπησε μεσημέρι. Για πρώτη φορά του φάνηκε πως ή φωνή του άνηχούσε θυμωμένη σαν να τον μάλωνε: «Τί κακό παιδί! γιατί τό' έκαμες αυτό;» Αναστατωμένος πήρε την σάνκα του και σχεδόν τρέχοντας έφθασε σπίτι του.

«Η μητέρα του του εύχθηκε το «καλώς όρισε» αλλά πρόμαξε όταν είδε το χλωμό του πρόσωπο.

— Τί έχεις; το ρώτησε.

— Τίποτα, απάντησε εκείνος με τρεμάμενη φωνή.

Σήκωσε το κεφάλι του κι' αντίκρύσσοντας το γλυκό και θλιμμένο βλέμμα της μητέρας του δεν βάσταξε πιά. Έπεσε στην άγκαλιά της και κλαίγοντας της όμολόγησε το σφάλμα του. Κι' όταν είδε στο πρόσωπό της το ίδιο γλυκό χαμόγελο, όταν άκουσε από το στόμα της τα λόγια της συγγνώμης ένοιωσε το βάρος να φεύγει από την καρδιά του και όρσίθηκε στην μητέρα του και στον εαυτόν του πως ποτέ δεν θα τό ξανάκανε πιά.

Δυσερή [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Ο δάσκαλος:—Γιατί, Τάκη, ό 'Απόστολος 'Ανδρέας λέγεται πρωτόκλητος;»
«Ο Τάκης:—Γιατί λήγει εις ας. Και τα άρσενικά που λήγουν εις ας είναι της πρώτης κλίσεως.»

Διώνιος Θερδός

— Ποιά είναι, Μιχαλάκη, ή συντομωτέρα όδός μεταξύ δύο σημείων.

Και ό συγχρονισμένος Μιχαλάκης:— «Η άεροπορική!»

'Απ. Σ. 'Αντωνίου

Τό Πειραιωτάκι στην έρώτηση των Μ. Μυστικών. «Ποιον είδες άναψυχής προτιμάτε;», απαντά: «Τό κυνήγι, αν και είμαι άνθρωπιστής!»

Δάκρυ Ψυχής

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜ. ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ

(Βλ. «Διάπλασις» του 1935, φυλλ. 34)

Τό κείμενο του κρυπτογραφικού

Ψαράκι που δ,τι κι' αν βρεθί
'Ορέγεται να τό γευθί
και μες στο ρέμμα τό βαθύ
κυνηγητό του κάνει,
μιά μέρα θέ να γελαστή
από τ' άγίστρου θά πιασθί
και θάμνη στο τηγάκι

Τό αλφάβητο του κρυπτογραφικού

A = +	I = J	P = 3
B = -	K = 0	Σ = 2
Γ = X	Λ = 9	T = 1
Δ = :	M = 8	Υ = <
E = =	N = 7	Φ = >
Z = (	Ξ = 6	X = α
H =)	O = 5	Ψ = β
Θ = [	Π = 4	Ω = γ

Τό κρυπτογραφικό αυτή τη φορά ήταν άρχετα δύσκολο και γι' αυτό ελάχιστα έλαβαν μέρος. 'Απ' αυτούς οι περισσότεροι άκολουθούσαν τό καθιερωμένο σύστημα. Μέστροσαν δηλαδή ποιά σημεία συναντιόνταν συχνότερα στο κρυπτογραφικό, τό παρέβαλαν ατόνιν με τά γράμματα που συναντιώνται συχνότερα στην ελληνική γλώσσα και άπ' αυτό βοηθήθηκαν για νάνακαλύψουν τό σύστημα με τό όποιον ήταν καμωμένο τό αλφάβητο και να διαβάσουν τό κείμενο. Δικό του, πρωτότυπο σύστημα χρησιμοποιεί ό Σαρπηδών, αλλά δυστυχώς ή έκθεσή του είναι πολύ έκτενης και με τόν περιωρισμένο χώρο που έχουμε δεν μπορούμε νά την δημοσιεύσω. Τόν συγχάριζω όμως για την όρθή του κρίση και για τό μαθηματικό μυαλό του. Δικό της σύστημα επίσης άκολουθεί και ή Χρυσή Πεταλουδίτσα και μπορούμε να πούμε κι' ό Δόξης Στέφανος (βασιζόμενος επάνω σ' ένα λάθος) που τό παρετήρησαν και οι άλλοι. ότι δηλ. σ' ένα σημείο άντι να μπή [είχε μπει (.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (άπό 15 έτών και άνω, καθώς και όσοι δεν έσημειώσαν ήλικίαν).

ΠΡΩΤ. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σαρπηδών [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χρυσή Πεταλουδίτσα [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Αρχιτεμπέλης [16Ε], Δόξης Στέφανος [15Ε], Δοξασμένο Τριπολιτσιώτακι [15Ε].

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (άπό 14 έτών και κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πρόμαχος της 'Ελευθερίας [20Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σπίθα [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, Στέφανος της Δόξης [14Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 42 όδός Εϋριπίδου
την 29 'Ιουλίου 1936

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπαρι της 'Ιταλίας, συνεργαζόμενος με τη «Διάπλασις», διοργάνωσε δισεβδομαδιαίες ειδικές έκπομπές για τα 'Ελληνόπουλα, τόσο του 'Εσωτερικού όσο και των 'Ελληνικών παροικιών του 'Εξωτερικού ως εξής: Κάθε Σάββατο, ώρα ('Αθηνών) 9 έως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά Κάθε Πέμπτη, την ίδια ώρα (9 έως 9, 20') πρόγραμμα για μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί Διαγωνισμοί.

«Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΑ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ-ΕΛΕΝΗΣ

«Ο «Μπάρμπα-Μακροπόδης» έταλείωσε κι' από σήμερα άρχίζει νέο μυθιστόρημα που θα βατάξει ως τό τέλος του χρόνου. Είναι ή «Μικρή Ρωσία της Αγίας-Ελένης» του Jean Rosmer, μεταφρασμένο κι' αυτό από τη Σ. Γεωργία Ταρσούλη, με πολλές εικόνες. Και μόνο από τόν τίτλο, και μόνο από την εικόνα του όπου φαίνεται ό Ναπολέων, μαντεύεται ότι είναι από την ιστορία του Μεγάλου Αὐτοκράτορα κι' από τά τελευταία έπισόδια της 'Εποποιίας που συντάραξε μία φορά τόν κόσμο και τελείωσε στον έρημο βράχο της 'Αγίας-Ελένης. Θά σάς διασκεδάσει και θα σάς συγκινήσει. Είναι τό αλλοιωτικό, αλλά και τό έπίσης ώραιο, που έπρεπε να διαδεχθί τόν «Μπάρμπα-Μακροπόδη».

Μαίρη Κουτσούκου, σου άπαντώ με τόνωτό σου γιατί δεν σημειώνεις ψευδώνυμο στο γράμμα σου. Μην άνησυχείς, σε νοιώθω πολύ καλά κι' έχεις όλη μου την αγάπη. Μπορείς να μου τά λές όλα έλεύθερα και να ζητήσεις για τό κάθε τι τη συμβουλή μου. Σήμερα θα σε συμβούλευα να μελετήσεις περισσότερο ελληνικά και μαθηματικά, με τό θεωρώ περιττό άφού τό άναγνωρίζεις και μόνη σου πως τίποτα δεν γίνεται χωρίς μελέτη. Με χαρά θα σε γνωρίσω όταν θα έλθεις στην 'Αθήνα, καθώς κι' ό κ. Φαίδων που δεν έχεις άφήσει βιβλίο του άδιάχαστο από την 'Α' Ξελοφύλα» ως τη «Λίξα». Ναί, να μου στέλνεις και κομμάτια σου για τη Σελίδα. Δεν θα πηγαινουν στην «κόλαση», άφού τό πρώτο πήγε κιόλα στον «παράδεισο». Θά πής με Γ. Μά όπως σου είπα κι' ή μανούλα, σιγά-σιγά τό Γ γίνεται Β και τό Β γίνεται Α—γιατί τό Α είναι τό άνωτερο—όπως σιγά-σιγά κι' ή άγούριδα γίνεται μέλι.

Πάντα θα βρίσκεις θέμα να μου γράφεις, 'Αετιδέα, φτάνει να βρίσκεις όρεξη και κενό. Βλέπουμε τόσα πράγματα καθημέρα, έχουμε τόσες έντυπώσεις και μές γεννιούνται τόσες άπορίες!... Τά Δημοσηφισματα καταργήθηκαν γιατί ελάχιστα λάβαιναν μέρος σ' αυτά που θα πη πως τά τελευταία χρόνια έχασαν τό ενδιαφέρον τους. Άφού λοιπόν φάνηκε πως τά παιδιά δεν τά θέλουν, γιατί εγώ να τους τά επιβάλλω; Δεν ήταν δά και τίποτα σπουδαίο, ώφέλιμο, όπως οι άλλοι Διαγωνισμοί. Γιατί «Κυριακές» ναί, τό παραδέχομαι, είναι μία έλλειψη. 'Αλλά άφού τεμπέλιασε ό 'Αναγνώστης κι' εγώ είμαι άδιάθετη, ποιάς τά λές κάνη; Πρέπει να έχετε ύπομονή, κι' άμα ξεκουραστώ λίγο και δυναμώσω, θα τις ξαναρχίσω.

Χαίρω, Γελαστό 'Υπολογαγέ, που θα

πάς στο Βερολίνο να ιδής τους 'Ολυμπιακούς 'Αγώνες. Δεν πειράζει που δεν ξέρεις καλά γερμανικά. Αυτό δεν θα σ' έμποδίσω να ιδής ότι πρέπει και να πάρης με τη φωτογραφική μηχανή σου τά κυριότερα και τά όραιοτερα. 'Ελπίζω να σου πατύχουν οι φωτογραφίες και να μου στείλεις και μένα να δημοσιεύσω μερικές. Και τις ταξιδιωτικές σου βέβαια έντυπώσεις μπορείς να τις γράφεις για τη Σελίδα Συνεργασίας. Έννοείται όμως πως θα δημοσιεύθουν αν είναι καλογραμμένες.

Λαμπρός ό βαθμός σου, Πλωτόρχη, και σε συγχάριζω. Καλά κάνεις που θα πής τώρα σε δημόσιο Γυμνάσιο και σου εύχομαι κάθε επιτυχία στις εισαγωγικές εξετάσεις. Όσο για τις καλές φίλες που άφίνεις στο ιδιωτικό, θα τις βλέπης πάλι: τις Κυριακές και τις γιορτές. Άφίνω δά που θα πιάσης κι' άλλες στο δημόσιο... Τώρα περιμένω γράμμα σου από τη Θεσσαλονίκη και τό κομμάτι σου για τη Σελίδα. 'Η μελέτη δεν είναι πάλι τέτοια που να μη σου άφήσει καιρό όλο τό καλοκαίρι.

«Από τό μέρος όπου παραθερίζει ή Ροζελάντια μου γράφει: «Τώρα λαβαίνω έδώ και τό φυλλάδιό σου και δεν μου λείπει τίποτα. Δεν πειράζει που είναι όκτασέλιδο. Έμεις σάγαπομε όπως κι' άν είσαι. Φτάνει που ξεκουράζεσαι λίγο από τό βαρύ έργο σου. Έμεις πως ξεκουραζόμαστε τό καλοκαίρι;» Πόσο με συγκινούν τά στοιχεία αυτά λόγια!—Ναί, στα «Αθηναϊκά Νέα» ό κ. Φαίδων δημοσιεύει τώρα ως μυθιστόρημα την ιστορία της περιφημής γάτας του Χιονιά. 'Αλλά είναι περιττό την παρακολούθησή άφού σου, δέκα να την παρακολούθησες, την ξέρεις όλη από τό «Αθην». 'Επιστολές που έγραφε κατά καιρούς» κι' έπαιτα ή ιστορία αυτή, γραμμένη για μεγάλους, δεν θα σ' εύχαριστούσε και τόσο πολύ. Δηλαδή θα σε κούραζε όπως ή «Μητέρα».

Περίεργο μου φαίνεται, Παράξενη Μιμουλά, πως δεν απάντησα σε γράμμα που έλαβα, άφού, καθώς λές, εξετέλεσα τις παραγγελίες. Μη σου έδιέφυγε καμιά απάντηση; «Η, αν δεν έγραψες πολλά, μην περιωρίσθης στην έγκριση του ψευδωνύμου; Πιστεύω πως πολύ θα σε ίαονοποίησε τό τέλος του «Μπάρμπα-Μακροπόδη». Όχι, για «ελική» έλλειψη μη φοβάσαι. Αυτή ή «μερική» μόνο έκρίθηκε άναγκαία και σ' εύχαριστώ που τη δέχασαι με ύπομονή. Πολύ καλός ό βαθμός σου μη δίνεις και τόση σημασία στα δέκατα, αλλά να είσαι εύχαριστήμενη να πάρης και τό χρόνο τον ίδιο. Χαιρετισμούς και περιστικά της άδελφής σου.

Διόνα, θα είδες βέβαια την έγκριση του ψευδωνύμου σου. Πότε μου έστειλεις Συλλογή Πνευματικών Άσκήσεων και σου είπα πως «θα δημοσιευθί με τη σειρά της»; Μην έννοεις αυτή που έχεις υποβάλει με τό παλιό σου ψευδώνυμο στον 276ο Διαγωνισμό; 'Αλλά άπ' αυτήν παίρνω και σου δημοσιεύω με ή άσκησή κατά μήνα. Κι' έτσι κάνω για όλες τις Συλλογές του Διαγωνισμού. Όλάνηρη δεν δημοσιεύθηκε άκόμα καμιά. Εύχες, πολύ καλός ό βαθμός σου. Και χαίρω που θα μου γράφεις τώρα συχνά.

Πολύ εύχάριστα μου γράφει ό Στέφανος της Δόξης: Τά Βραδεία στο Γυμνάσιο της πόλης του τά πήραν όλο Διαπλάσις» ή «Αγγορρολογιώτατος, ή Δημοσηφισμένη 'Ελπίς κι' ό ίδιος ό Στέφανος της Δόξης. Έγκάρδια συγχρητήρια. Δέχομαι όμως κι' εγώ για την έπίδοση αυτή των παιδιών μου που τόσο με τιμά.

Με πληροφορούν από τόν Ραδιοφ. Σταθμό

του Μπαρι πως έστειλαν τά όρωρα σ' όλους τους βραδυθέντας κι' έπαινεθέντας στον τελευταίο Διαγωνισμό, άπ' εθελίας στένομά τους και με τις σχετικές άφιερώσεις. Τώρα θα προκηρυχθί νέος Ραδιοφωνικός Διαγωνισμός.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Μαγεμένο Βασιλόπουλο, ά. (!!) Μαγεμένη Βασιλοπούλα, κ. (!;) Χρυσός Βασιλεύς, ά. (ΝΠ). Μικρή 'Αγωνιστή, κ. (ΙΑ). Κάπα-Κάπα, κ. (ΚΚ). Μέγας 'Αλέξανδρος, ά. (ΚΑ). Νιρβάνα, κ. (!!). Ούρανός Πολύφωτος, ά. (τουτέστιν; ;). 'Αριστος, ά. (!;!). 'Αγριοκούρτις, κ. (!;). Λεβεντόπουλο, ά. (ΓΚ). Νέλσων, ά. (!;).

«Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Διπρόσωπη, κ.

«Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Ναυτοπούλαν της 'Ανδρου (μπράβο σ'αδέλφια σου που πέτυχαν τόσο στις εξετάσεις! έσύ πως πήγες; για τόν Φ. κι' εγώ δεν θυμώμαι! δεν είναι όμως άνάγκη να του γράφεις παράπονα, άφής τον) Λυγαριάν (πολύ μ' εύχαρίστησε τό γραμματάκι σου! αλήθεια, θα ήταν ώραιο ατός ό πρωινός περίπατος στο Κοντάρι! γράψε μου) Μαρίταν (έλαβα, εύχαριστώ, έστειλα) 'Αθ. Φωτιάδην (εύχαριστώ πολύ για τό ξεσάθωμα! έστειλα τά φυλλάδια στους νέους μου φίλους κι' έλπίζω να μου γράφουν κι' οι ίδιοι να τους γνωρίσω καλύτερα) Εϋθυμην Ψαροπούλαν (εύχαριστώ πολύ για τά καλά λόγια! ό, αν έπήγαινα σ' έξοχή, ούτε τά όκτασέλιδα δεν θα μπορούσα να βγάλω, και σε τί θα διαβάλατε; σ' εύχαριστεί πολύ κι' ό κ. Φαίδων) Παιγνιδάκινο Γατάκι (σου ένεκρίθη! ναί, ήταν πηρωμένο) Κορυνδαλόν του 'Υμηττού (την έλαβα) 'Ισακον (σου ένεκρίθη) 'Αττέ 'Ιράμ (πάλι καλά που προβιβάσθηκες, έστω και με δ' μ' αλήθεια τό λές; όπως σου έμψιβάλας για τά άριστα των άλλων Διαπλάσιώνων—και δεν πρέπει—έτσι άμψιβάλλω κι' εγώ για τό δικό σου καλωσόρισμα... να μου τό έπιβεβαιώσης και τά ξανάλεμ!) Μανρομαλλούσαν (έλαβα τις λύσεις! πολλούς χαιρετισμούς στον έάδερφό σου, τόν παλιό μου φίλο, που με θυμάται όπως τόν θυμώμαι κι' εγώ) Ντέντεντβ Φάντασμα (έστειλα 4 τετράδια! πιστεύω να τά έλαβες εύχαρίστη) Πτολεμαΐδα (τώρα πιά τά φυλλάδιά μου θα τά λαβαίνεις τακτικά τόν «Μπάρμπα-Μακροπόδη» διαδέχεται από σήμερα άλλο μυθιστόρημα που τό ίδιο θα σου άρέσει) Μέγαν 'Αλέξανδρον (σου τό ένεκρίνα και χαίρω πολύ που μπαίνεις και σ' ότην κίνηση! αλλά να πάρης και τόν 'Οδηγό για να βλέπης τους όρους) 'Ελενίσσαν Καρτζόγλου (τώρα βέβαια θα προδύξαι στο Βόλο! ναί, πολλά Διαπλάσις σου είπ' εκεί και φρόντισε να τά γνωρίσεις) Αύραν του Πηλίου (αυτό, καθώς θα είδες, σου ένεκρίνα! πολύ μ' εύχαρίστησε τό πρώτο σου ώραιο γράμμα κι' έλπίζω να μου γράφεις συχνά! σου έστειλα τό φυλλάδιό που δεν είχες λάβει) 'Αφανή 'Ηρωα (πολύ καλοί οι βαθμοί, εύχες! καλή διασκεδάση στα Μέθανα και καλή άντάμωση... με τά φυλλάδιά μου έστειλα! ό, όχι, οι λύσεις πρέπει να είναι γραμμένες με τη σειρά! άλλωστε θα άκολουθώται πολύ ή εξέλεψη) 'Ιράστιον Γάτον (έ, μά ήταν καιρός! άμπερ τώρα, νάναπληρώσης...) Δροσούλαν, Ρόζα-Δίαν κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολές έλαβα μετά την 20 'Ιουλίου άπάντησω στο έρχόμενο.

